

Hvert land påtager sig således at yde en trækingsret i landets egen valuta modsvarende dets beregnede bruttooverskud i betalingerne overfor de øvrige lande. Da de forskellige lande har overskud i forhold til nogle lande og underskud i forhold til andre lande, kommer hvert land dels til at yde et bidrag til de øvrige lande, modsvarende den trækingsret, som det stiller til rådighed, dels til at modtage en trækingsret på andre lande. Et lands nettobidrag til eller nettohjælp fra de øvrige lande bliver således lig med differencen mellem den trækingsret, som det stiller til rådighed for disse lande, og den trækingsret, som det modtager fra andre lande.

Som det fremgår af nævnte oversigt over fordelingen af trækingsrettighederne eller den indirekte hjælp, skal Danmark i det omhandlede tidsrum modtage indirekte hjælp for ialt 11,9 mill. \$, medens Danmark selv skal stille trækingsret til rådighed fra andre lande for 5,1 mill. \$, således at vi netto vil opnå indirekte hjælp til et beløb af 6,8 mill. \$.

Andre lande, i første række England og Belgien, må derimod afgive netto henholdsvis 282 mill. \$ og 207,5 mill. \$, hvilket betyder, at disse lande for en del af den dollarhjælp, de opnår fra USA, må yde en tilsvarende hjælp til andre deltagende lande. Den finanshjælp, disse lande selv modtager, bliver således lig med den direkte dollartildeling reduceret med landets bidrag i egen valuta til andre lande. I den udstrækning, en del af den modtagne dollartildeling på denne måde modsvares af nettoydelse i landets egen valuta til andre lande, kommer vedkommende land således til at stå som formidler af en vis finanshjælp. Den tilsvarende dollartildeling betegnes som „betinget hjælp“ (conditional aid) og indtager en særstilling i forhold til de andre former, hvorunder Marshallhjælpen ydes, idet den i princippet hverken er gave eller lån; et land, der modtager „betinget hjælp“, skal således ikke indsætte et tilsvarende beløb på spærret konto i landets egen centralbank, ligesom der i intet tilfælde foreligger pligt til betaling af renter og afdrag for betinget hjælp.

3. Samtidig med fastlæggelsen af trækingsrettighederne blev der som nævnt taget stilling til spørgsmålet om fordeling af den direkte dollarhjælp. I nedenstående oversigt er anført hovedtallene for det af Marshalllandene foreslåede program for Marshallhjælpen for året 1. juli 1948—30. juni 1949, idet både den direkte dollarhjælp og den trækingsret, der berører hvert land, er anført:

	A Modtaget dollarhjælp (mill. \$)	Minus netto ydelse fra kreditorlande (mill. \$)	Plus trækings- ret for debitor- lande (mill. \$)	B Total hjælp netto (mill. \$)
Belgien-Luxembourg	250	207,5	»	42,5
Bizonen	414	10,2	»	403,8
Danmark	110	»	6,8	116,8
England	1 263	282	»	981
Frankrig	989	»	323,3	1 312,3
Franske zone	100	»	0,8	100,8
Grækenland	146	»	66,8	212,8
Holland	496	»	71,7	567,7
Irland	79	»	»	79
Island	11	»	»	11
Italien	601	20,3	»	580,7
Norge	84	»	31,8	115,8
Sverige	47	25	»	22
Triest	18	»	»	18
Tyrkiet	50	19,7	»	30,3
Østrig	217	»	63,5	280,5
	4 875	564,7	564,7	4 875,0

Hvert enkelt land modtager en dollartildeling svarende til landets beregnede underskud i de løbende betalinger overfor dollarområdet (kolonne A), medens den totale nettohjælp som følge af de etablerede trækingsrettigheder modsvares hvert enkelt lands beregnede nettounderskud i det løbende betalingsmellemværende i forhold til dollarområdet og andre deltagende lande tilsammen (kolonne B).